

"Lugn, det är jag, var inte rädda"

Herrens rop - kallelsen - låter alltid på samma sätt: "Om någon vill gå i mina spår, måste han förneka sig själv och varje dag ta sitt kors och följa mig." Ja, kallelsen kräver försakelser, offer. Men hur behagligt är inte offret - 'gaudium cum pace', glädje och frid - om man fullständigt avsäger sig allt! (Plogfåran, nr. 8)

28 september

Om du går med på att låta Gud styra ditt skepp, att låta Honom bli dess kapten, vilken säkerhet kommer du då inte att känna! ... Även när det verkar som om Han avlägsnar sig, att Han sover, att Han inte bryr sig om dig, när det blåser upp till storm i det tätaste mörker. Evangelisten Markus berättar att apostlarna befann sig i den situationen och Jesus *såg hur de slet vid årorna därför att de hade motvind. Strax före gryningen kom Han till dem, gående på vattnet, och Han var på väg förbi dem. ... Lugn, det är jag, var inte rädda. Och Han steg i båten till dem, och vinden lade sig.*

Mina söner, det händer så många saker på denna jord ...! Jag skulle kunna berätta för er om sorger, lidanden, misshandel och martyrier - i ordets fulla bemärkelse -, om många människors heroism. Vi tycker oss ibland se, eller känna med vårt förnuft, att Jesus sover, att Han inte hör oss; men evangelisten Lukas

berättar om hur Herren uppträder mot de sina:*De - apostlarna - lade ut och under färden somnade Han. Men en stormby svepte ner över sjön, så att de tog in vatten och var i fara. Då gick de fram och väckte honom: "Mästare, mästare, vi går under!" Han vaknade och hutade åt vinden och vågorna, och de lade sig och det blev lugnt. Och Han frågade lärjungarna: Var är er tro?*

Om vi ger oss hän, ger Han sig själv till oss. Man måste ha full förtröstan på Mästaren, överlämna sig i hans händer utan snålhet, visa Honom i handling att båten är hans, att vi vill att Han skall förfoga över allt som tillhör oss som det behagar Honom. (Guds vänner, nr. 22)

lugn-det-ar-jag-var-inte-radda/
(2026-03-20)